

Hayat mertebeleri

“Birinci Mektub’da geçen hayat mertebelerini biraz açar mısınız? Şehitlerin kendilerini ölmüş bilmemeleri ne demektir?”

Risâle-i Nur’dan Birinci Mektup’da geçen hayat mertebelerini kısaca arz edelim:

1- Hayat mertebelerinden birincisi, bizim şu an içinde bulunduğumuz hayat mertebesidir. Yani dünya hayatıdır. Bu hayat mertebesinde varlığımızı sürdürebilmemiz için yemek, içmek, uyumak, çalışmak, kazanmak, dinlenmek, adım atarak yürümek... vs. zorundayız. Zorunluluklarla, sınırlamalarla, beşeriyet kayıtlarıyla çerçevelenmiş bir hayat mertebemiz var.

2- Hazret-i İlyas ile Hazret-i Hızır Aleyhimesselemin içinde bulundukları hayat mertebesidir. Yeryüzünde yaşadıkları halde, bize göre serbest bir hayatları vardır. Bizi çepeçevre kuşatan zorunluluklar ve sınırlamalar onlara gelince çözülüyor, hükümsüz kalıyor, devreden çıkıyor. Meselâ bir anda birçok yerde bulunabiliyorlar. Beşeriyet kayıtlarıyla hareket kabiliyetleri kısıtlanmıyor. İsterlerse yiyip içiyorlar. Fakat bizim gibi mecbur değiller.

3- Hazret-i İdris ile Hazret-i İsa Aleyhimesselemin içinde bulundukları hayat mertebesidir. Bu iki Peygamber de gökte insan olarak ve dünyevî vücutlarıyla birlikte bulundukları halde, melek hayatı gibi bir hayat yaşıyorlar. Beşeriyet kayıtlarından uzaktırlar. Vücutları yıldızimsı bir şeffaflık ve nûrânî bir letâfet içindedir.

4- Şehitlerin hayatıdır. Şehitlerin ölmediklerini ve kabir hayatının üstünde bir hayat tabakasında yaşıyor olduklarını Kur’ân’dan öğreniyoruz. Kur’ân diyor ki: “Siz, Allah yolunda öldürülenlere ölü demeyin! Onlar diridirler, yaşıyorlar; lâkin siz farkına varmazsınız!”¹

Çünkü onlar dünya hayatlarını hak yolda feda etmişlerdir. Hak yolun hatırı ve üstünlüğü için, herkesin düşkün olduğu dünya hayatından geçmişlerdir. Allah’tan, daha üstün bir hayat umarak, hakkın galebesi ve zaferi için ve Allah’ın rızası için, gözlerini kırpmadan dünyevî hayatlarını feda etmişlerdir. Şüphesiz bu fedakârlığın Allah katındaki karşılığı büyüktür. Hayata karşı hayattır! Çünkü Cenâb-ı Hak

Kerîm'dir, Şekûr'dür, Vehhâb'tır, Müşfik'tir, Latîf'tir, Rahîm'dir. Yani cömerttir, şefkat sahibidir, lütfedendir, merhamet sahibidir. Allah yolunda hayatını veren bir kulunu, dünya hayatından daha üstün bir hayatla mükâfatlandırması Allah'ın lütuf ve keremindendir, şefkat ve merhametindendir, hayra ve iyiliklere karşılık verici olmasındandır.

Bundandır ki Cenâb-ı Hak şehitlere dünya hayatından hiç de geri kalmayan, dünya hayatından daha yüksek, daha güzel bir hayatı bahşediyor. Öyle ansızın bahşediyor ki, şehit olan birisi âdetâ neye uğradığını şaşırıyor. Birden bire kendisini olağan üstü yüksek nitelikli bir hayat ortamında buluveriyor. Birden bire hayat şartlarının değiştiğini, her şeyin daha bir güzelleştiğini görüyor.

Bu yüzden şehitler kendilerini ölmüş bilmiyorlar. Ölümün ayrılık acısını hissetmiyorlar. Bilâkis, Bediüzzaman'a göre, az önce yanında yer alıp, şimdi olmayan dostlarının öldüğünü zannediyorlar.²

Şehitler kendi ayrılık ve ölüm acılarını hissetmezler; fakat dünyada kalan çok sevdiği dostlarından ayrıldıklarını bilirler. Bu ayrılığın tatlı ateşini hissederler. Demek, bu ayrılık ateşini onlar çekilmez bir acı olarak değil, tatlı bir şefkat ve rahmet içinde hissederler. Çünkü, (a) İçinde bulundukları âlem acı çekmeye müsait değildir. (b) Allah'a yakın olduklarından, Allah'a yakın bildikleri salih dostlarını rahmet dolu bir ümit içinde merak ederler. Bu halleri haşre kadar böyle devam eder.

5- Beşinci hayat mertebesi, kabir ehlinin ruhanî hayatlarıdır. Ölüm yokluk değil; hayatın cisim gömleğinden sıyrılıp ruhanî bir boyut kazanmasından ibarettir.³

Dipnotlar:

1- Bakara Sûresi: 154.

2- Mektûbât, s. 12.

3- Mektûbât, s. 13.